

den østerrigffe Ministerpræsidents Depesche af 26de December 1851 til den østerrigffe Gesandt i Kjøbenhavn; Pag. 62 i Bilaget til den preussifffe Ministerpræsidents Depesche til den preussifffe Gesandt i Kjøbenhavn af 30te December 1851. og endelig Pag. 64 i samme Bilag. Man seer af et af disse Steder, nemlig Pag. 62, det 5te Stykke, at Udlandet ikke har villet blande sig i de flesvigffe Forhold i Forsatningsagen, fordi det var et Land, der laa udenfor det tydske Forbunds Omraade, og jeg vil spørge, om man da ikke meget mere maa troe, at Udlandet har vist en større Tilbageholdenhed med Hensyn til selve Kongeriget Danmarks Forsatningsanliggender?

Den næste Paaftand af Ministeriet, som jeg finder mig opfordret til at imødegaae, er den, at Rigsdagen ikke kan knytte Betingelser til Beslutningen om Grundlovs-Indskrænkningens Ikrafttræden. Denne Mening hos det nuværende Ministerium stiller dette i et besynderligt Lys, idet det kommer til at være langt mindre liberalt i denne Henseende end det afsaaede Ministerium. Saaledes har s. Ex. Premierministeren i Følkethingstidenden for 5te Sessjon, Spalte 3548 indrømmet, at Fællesforsatningen maatte kjendes i Forveien af Repræsentationen, og at man aldeles ikke kunde vente, at der skulde gives Samtykke fra den af Folket valgte Rigsdags Side til nogen Fællesforsatnings Ikrafttræden, som ikke tilfredsstillende billige Fordringer. Dette var imidlertid kun med Hensyn til, at man i Almindelighed vilde indrømme Rigsdagen flige Rettigheder, men det bestemte Udsagn, som viser, at den tidligere Regjering har indrømmet Noget, som den nuværende nægter, det er det, som findes i et Foredrag af Justitsministeren i Følkethings-

tidenden for 5te Sessjon, Spalte 4653. Der udtaler han udtrykkeligt, at Rigsdagen har Ret til at opstille Betingelser for den endelige Beslutning.

Det forundrer mig ogsaa noget, at denne Paaftand om, at Rigsdagen ikke skulde have en flig Ret, kan være fremkommet fra Ministeriet, da der i dets Midte er en Mand, der her i Thinget, førend han blev Minister, har paaftaaet med stor Styrke, at det var en Rettighed, som Thinget her havde. Jeg skal tillade mig at citere den nærværende ærede Cultusministers Ord desangaaende, som findes i Følkethingstidenden for 5te Sessjon, Spalte 4740—4741. Den ærede Minister taler der om et Forslag, som havde foreligget her, at det ikke nødvendigt behøvede at staae i det nuværende første Alternativ, at Fællesforsatningen skulde være kjendt, førend Rigsdagen tog sin endelige Beslutning. Han retfærdiggjør Forslaget og viser, at man havde gjort det Uret; derpaa siger han (Spalte 4740 nederst), „at den danske Grundlov i hele det Omraade, som den for Diebliffet har, med den Competence og Myndighed, som den har, bliver bestaaende, lige indtil at denne sidste Rigsdag, som ved Lov skal bestemme det, tager Beslutning om Opgivelsen af det, som endnu maa erkjendes at høre under dens Omraade, men som da skal gaae over i Fællesforsatningen, og denne Rigsdag har den fuldstændigste Competence af Verden til da at knytte dertil, hvilke Bestemmelser den finder fornødne.“ Den samme Anskuelse er bleven tiltraadt af flere forskjellige Rigsdagsmænd her i Thinget, saa at der dengang aldeles ikke har været nogen Tvivl tilstede heller hos os. Dette om vor Berettigelse til at knytte flige Forslag til vort Ja eller til vor Beslutning.